

Henrik Vestergaard Stokholms translokationstale

Taler

Henrik Vestergaard Stokholm 28. juni 2024
Rektor på Nyborg Gymnasium

Dato**Sted**

Nyborg Gymnasium

En dag skal vi dø. Men alle andre dage skal vi leve!

Kære studenter

I giver mig sug i maven. I giver mig også anfald af akut vemod og sorg. I splitter mig. For jeg er så tosset med jer – og det er fandme ægte og oprigtig kærlighed fra en midaldrende 44-årig. Men jeg ønsker også for jer, at I slipper væk herfra. Det gør I også – og jeg ved, I nok mest tænker på pimpede lastbiler og eksplosioner af indre lykke og evig udødelighed. Mod en uendelig sorgløs sommer. Med ord fra en smuk Love-Shop sang, så har I *”længtes i mørket mod dage med håb og med lys. En nat bliver det sommer. En fjern og fin musik. Gi’r dig det du aldrig fik”*. Den sommernat er i nat, og shit jeg misunder jer det, der venter den næste himmelske tid. Jeg har selv 25-års jubilæum som student fra Randers Statsskole i dag, og jeg har aldrig glemt følelsen af vild frihed, lykkelig forløsning og lettelse. Men hey, lige nu har jeg jer sgu’ fanget her, og det er svært at liste væk på toilettet, selvom mange af jer måske har mest lyst til det. Så nu skal I have et par sandheder og ting fra hjertet fra mig, for I er de sidste dejlige mennesker jeg dimitterer fra den her fantastiske skole.

For I er fandme jordens smukkeste syn. I er en gudsbenådet og livsbekræftende lykkepille af huer i alle farver, som illustrerer det smukkeste, vi har. Et sted hvor alle socialgrupper, etniciteter, klasser, køn og nationaliteter kan uddanne sig sammen og møde hinanden på tværs af alle skel med tolerance, med omsorg og med kærlighed. Med troen på det bedste i mennesker. Det er Nyborg Gymnasium. Det er for mig en meget smuk katedral af kærlighed og livets mening – det er *”Folkets skole”* for alle. Sådan en dag som i dag, så mærker man en flig af evigheden i maven. Det gode, det skønne, det sande og meningen med det hele.

Og I klarede den – I kom i mål og har alle kæmpet til det sidste eksamensbord. Nogle af jer har fået tårnhøje snit og andre ikke så høje, men jeg er lige stolt af jer alle. For det vigtigste for mig er, at I har rykket jer fagligt, menneskeligt og socialt og været empatiske. At I har sat jer i andres sted, og at I har mærket og givet omsorg til andre. At I har følt jer værdifulde som de ufatteligt værdifulde mennesker, I hver især er. Og så håber jeg, det hele gav mening til tider. Bare nogle gange. Og jeg håber, I altid har mærket, at vi så mennesket i jer først og så eleven.

Jeg giver fanden i verdensfjern academia, karaktersnak, de bedste og eliten. Der skal ikke hele tiden være fokus på kvantespringerne og det ekstraordinære som det eneste saliggørende. Få skridt og små skridt kan være nogle af de største skridt – også hvis man har livets odds imod sig. Har det altid været let for alle her at flytte sig? Nej. Har det altid været lige sjovt? Nej. Men I gjorde det. Hver for sig. Og sammen. Og I gjorde det sammen med verdens dygtigste og mest dedikerede lærere og medarbejdere på kostskolen, i køkkenet, i sekretariatet og i serviceafdelingen. Aldrig har så mange haft så få at takke for så meget. Giv alle de ansatte på Nyborg Gymnasium en kæmpe hånd!

Og hvad er det så, I skal have med herfra i dag. Det har jeg tænkt længe over. For der er meget at tage fat på. Der er tragiske krige i Ukraine og i Gaza, og der er en skrupelløs russisk diktator. Der er klimakrise og tilbagerulning af demokratiet i mange lande, der er en TECH-industri, som høster vores data og manipulerer med børn og voksne – og oven i hatten får vi måske igen en fuldtonet megaloman i det Hvide Hus, som får nakkehårene til at rejse sig. Der er også kunstig intelligens og ChatGPT og uendelige dommedagsprofetier. 1970'erne har ringet, for som Anker Jørgensen sagde i nytårstalen i 1977, så er det en kold tid, som vi lever i på alle måder. Desværre. Og jeg går sgu og bliver trist og får gråt skæg – lige indtil jeg træder ind ad døren her hver morgen og møder jer. Så bliver det skyfri sommerdag indeni mig.

Derfor vil jeg ikke stå og svovle en rektoral dommedagsprædiken - det får I hver dag i nyhederne. Jeg vil fokusere på det største af alt, nemlig kærligheden, på omsorgen og på, hvad der binder os sammen. For kærlighed kan flytte bjerge, og omsorg kan flytte mennesker. Både i den store verden og i den lille. Og så vil jeg huske os alle på, at en dag skal vi dø. Men alle andre dage skal vi sgu leve. Så vi skal sige fra overfor et samfund på speed, vi skal lytte rigtigt til hinanden og være stolte af vores fælles fundament og historie. Både den store og den lille. Vi skal

være forbundne og forpligtet, og vi skal huske at troen på, at livet er værd at leve, skaber de handlinger, der gør livet værd at leve. Så nu skal I møde to af mine forbilleder i to eventyr. Det ene er fiktion. Det andet er virkelighed.

Som indflyvning til det første eventyr vil jeg begynde et andet sted. Nemlig d. 16. august og 23. august 2023, hvor TV2 sendte dokumentaren ”Presset ungdom”, der bl.a. har Nyborg Gymnasium som omdrejningspunkt. Mange elever stod frem og fortalte om et presset liv, et liv med alt for store forventninger og et liv med dårligt selvværd og evigt tidspres. Et liv i et samfund som har enøjet fokus på fremdriftsreformer, præstation, karakterer, parathedsvurderinger og tests. Et samfund hvor børn og unge måles, vejes, testes, parathedsvurderes og paratgøres fra vugge til voksenlivet som konsekvens af enøjet målstyring, Djøf og New public management - og samtidig med en ublu TECH-industri, der skaber dyb afhængighed og ensomhed på sidelinjen. Et samfund uegnet for børn som en af landets førende børnepsykologer, Ulla Dørlev sagde.

Rigtig mange elever herfra stod frem og fortalte om deres pressede liv, og jeg selv begræd offentligt udviklingen og et skolesystem, hvor ånden har forladt bygningen. Hvor dannelse og uddannelse efterhånden er reduceret til en provenu-givende og konkurrenceudsat del af arbejdsmarkedet i de røde bygninger på Slotsholmen. Det gav en voldsom shitstorm og flere af mine rektorkolleger mente, at jeg skulle censureres væk – og flere politikeres automatreaktion var, at de unge bare skal mærke mindre efter og lære at glemme sig selv, så går det alt sammen. Det her handlede for dem om den enkeltes valg og ikke om usunde strukturer i samfundet. For mig var det at tale ned til hele ungdommen og ansvarsforflygtigelse. For hvorfor drikker Jeppe? Men hey, vi startede en vigtig debat, som stadig giver genlyd. Vi sagde det højt, og vi stod ved det.

Problematikken blev på skræmmende vis levendegjort, da jeg til jul læste eventyret om ”*Momo - også kaldet den sælsomme historie om tidstyvene og om banet, der bragte den stjålne tid tilbage til menneskene*” af Michael Ende fra 1973 – og siden så det som teaterstykke i foråret. Mit blod frøs til is. Det er et eventyr, men også en dystopi som er skrevet i en anden tid, men med en ufattelig forudsigelseskraft til vores nuværende samfund.

Historien handler om Momo, som er den første af denne tales to forbilleder.

Hun er en usædvanlig pige i laset tøj og med store mørke øjne, som bor alene i udkanten af en større by, midt i et gammelt og forladt amfiteater - og ingen ved, hvor hun kommer fra. De lokale beboere undrer sig over hendes tilstedeværelse og mener ikke, at sådan en lille pige kan klare sig selv. 'Hvor gammel er du Momo?' spørger de. Men Momo ved det ikke. Tiden har ikke nogen reel betydning for hende, og hun mener selv, at hun er mellem 8 eller 102 år gammel. Alle byens børn og beboere begynder at komme til Momo, fordi hun får kærligheden, omsorgen og fantasien tilbage hos børn og voksne - og får dem til at glemme tid og sted. Men hvordan gjorde hun det?

Kunne hun trylle, kunne hun forudsige fremtiden, kunne hun jage al bekymring på flugt? Nej, det, Momo kunne, var at lytte! Og så vil man sige, at enhver da kan lytte. Men det passer ikke. Det er kun ganske få mennesker, der virkelig forstår at lytte. Og Momos evne var ganske enestående.

"Momo kunne lytte sådan, at dumme mennesker pludseligt fik meget begavede tanker (...). Hun kunne lytte sådan, at rådvilde og usikre mennesker pludselig blev helt klar over, hvad de ville. Hun kunne få de ængstelige til pludselig at føle sig frie og modige. Hun kunne gøre dem, der var forknytte, tillidsfulde og glade. Og når en og anden mente, at hans liv var fuldstændig forfejlet og meningsløst, og at han selv var et nul uden betydning, så blev han på mystisk vis klar over, at han tog grundigt fejl, når han fortalte det til Momo. Han indså, at han, netop som han var, kun eksisterede denne ene gang, og at han derfor var uerstattelig for verden på sin særlige måde. Sådan kunne Momo lytte."

Historien udvikler sig og bliver til en dystopi, fordi nogle grå væsener kaldet "De grå herrer" invaderer verden og stjæler tiden. De ryger små askefarvede cigarer, har bowlerhat på, bærer blygrå mapper og kører i elegante grå biler. De Grå Herrer stjæler tiden fra byens borgere ved at narre dem til at tro, at de skal effektivisere og spare tiden op i Tids-Sparekassen - frem for at være til stede i livet. De vil rationalisere, effektivisere og spare sekunder på alt. Al overflødig skal væk sammen med alle tidsrøvende aktiviteter. Som der står: "De Grå Herrer havde mismodige, trøtte og bistre udtryk i ansigtet. De regnede det som en forbrydelse at drømme, og om man gik til sit arbejde med glæde eller interesse var ganske ligegyldigt - det sinkede bare. Det eneste vigtige var, at man på kortest tid producerede mest muligt. At man driver det til noget, at man bliver til noget, at man har noget". Jeg håber I fanger parallellen til vores politikeres blinde fokus på vækst, effektivitet, fremdrift og kanonføde til konkurrencestaten. Hvis der er

Djøffere her i salen, så undskyld og husk, det jo bare er et eventyr....

De grå herrer var særligt bange for børnene, som ikke forstod hvorfor deres forældre pludselig arbejdede sig halvt ihjel og ikke havde tid til dem mere. Børnene demonstrerede mod tidstyranniet med Momo i spidsen, men ingen voksne så det, fordi de var på arbejde. Derfor fik de grå herrer stille og smidigt de voksne overbevist om, at børnene ikke sådan kunne gå rundt alene. *"Man må skaffe institutioner, hvor de kan opdrages til nyttige og produktive samfundsborgere. Vores børn er fremtidens menneske-materiale. Vi har brug for en hær af specialister og fagfolk til at betjene maskiner. Men i stedet for at forberede vores børn til denne verden, tillader vi stadig, at mange af dem lader år efter år af deres kostbare tid gå til spilde med nytteløse lege. Det er en skændsel for vores civilisation og en forbrydelse mod den fremtidige menneskehed"*. Så nu blev der oprettet såkaldte børnedepoter i alle byens kvarterer. Det var store huse, hvor man måtte aflevere alle de børn, som ingen havde tid til at tage sig af, for så at hente dem igen, når det lod sig gøre. Deres lege blev bestemt af de ansvarlige, der havde opsynet med dem, og det var altid lege, der kunne bibringe dem noget nyttigt. *"Men børnene mistede også noget på den måde, nemlig glæden, begejstringen og drømmene"*. Av, av - det er skrevet i starten af 1970'erne, men det er jo vores samfund og konkurrencestat i dag, der beskrives.

Momo tager heldigvis kampen op mod *De Grå Herrer* og vinder over disse forhistoriske teknokrater og sjælløse bogholdere. Det ender godt, og dystopien slutter som et rigtigt eventyr. Men jeg håber, I og jeres forældre kan se parallellerne til i dag. Jeg håber, I vil lade jer inspirere af Momo. For mennesker har brug for mennesker. Mennesker har brug for at blive hørt og lyttet til. Mennesker har brug for at leve i et menneskevenligt og kærligt samfund, som ikke bare handler om øget profit, sparet tid eller evig fremdrift. Det handler også om at se ind i evigheden og lave ting, som vækker genklang og resonans i jer, og som ryger direkte gennem sjælens åbne døre. Ikke fordi det giver bedre karakterer eller flere penge, men fordi det er smukt og meningsfuldt – og har en værdi i sig selv.

Og det ved I godt – og I viser det hver dag. Nogle af jer har sagt fra i bedste sendetid i dokumentaren "Presset ungdom", og så har I alle sammen også levet med at være på en skole, hvor vi har prist nærvær og fordybelse og omsorg. Jeg ved godt, I ikke alle har elsket vores mobilpolitik, firewall eller "NG læser". Men selvom I i øresønderrivende dødsstille stunder – med mobilen låst inde – nok

har ment, at jeg var en forbandet forbudssatan, så håber jeg, I ved, at det hele er lavet af omsorg og for at styrke det rigtige nærvær ansigt til ansigt. Det er kærligt ment, og vi føler en stærk forpligtelse til at gøre noget. Og vi tror på, at det er bedre at komme galt afsted end slet ikke afsted.

Men vi kom afsted, og mange af jer har også fortalt og skrevet, at I var glade for roen og for ikke at skulle tage kampen med jer selv eller andre. Så uanset hvad I mener, så har I alle været med til at skabe en modbevægelse mod de digitale distraktioner og grå tidsrøvere i hele Danmark. Også mod en hjerteløs og kynisk TECH-industri uden flig af samvittighed. De første par år blev vi hånligt kaldt maskinstormere, men siden blev vi foregangsskole for alle andre skoler – og grund til at både undervisningsministeren og statsministeren kiggede forbi. I har lagt krop og sjæl til det her, og jeg er jer dybt taknemmelig og stolt over jer. Vi er nemlig forbundne og forpligtet til at hæve os over egne interesser og kæmpe for et større formål - og vi har ikke en kølig strategi, men et kærligt menneskesyn. I får mig til at tænke på John F. Kennedys berømte Månetale fra 1961, hvor han måtte forholde sig til voldsom kritik over at bruge midler på at nå månen før Sovjetunionen. Han sagde *“We choose to go to the Moon in this decade and do the other things, not because they are easy, but because they are hard”*. Vi har lige taget den månetur sammen.

I giver mig så meget håb, fordi I udlever troen på det bedste i mennesker hver dag, og fordi I minder mig om kloge og lyttende Momo. Til Kapakifesterne, til fællesarrangementerne, til fredagsbarerne, til musikcafeerne, på gangene, i klasselokalerne, på kostskolen, i Food Camp og til et utal af krøllede After School-aktiviteter. I taler sammen, og I lytter til hinanden. I er kærlige og omsorgsfulde. I emmer af empati og samhørighed. I siger fra, når det hele bliver for sort og går tit forrest i kampen for en bedre verden med indsamlinger og happenings. I tillader ikke at lade håbløsheden få overtaget - I tror også på, at verden reddes et menneske ad gangen; at I kan gøre en forskel for jeres medmennesker. Julie Dvinge fra EUX og leder af skolens Røde Kors-ambassadører, du er det største forbillede. Giv hende en hånd.

Så når politikerne siger, at de unge bare skal lære at glemme sig selv eller mærke mindre efter, så tager de fejl og taler ned. For I dejlige mennesker på Nyborg Gymnasium viser hver dag, at I er optændt af andet end jer selv og kæmper for noget, der er større. Det her handler om, at samfundet har en kæmpe skrue løs, og at skiftende regeringers ukoordinerede reform-fuckups har skabt et samfund,

som ikke er menneskevenligt. Det skal I ikke have skylden for. I har ikke valgt at blive født i den her tid. I har ikke valgt en verden med SoMe, evigt pres, stopprøver og stoppure. Det er sgu de voksnes ansvar. Vi voksne skal lære at lytte mere til jer unge – ligesom Momo lyttede. Børn og unge er nemlig ikke tønder der skal fyldes – de er fakler som skal tændes.

I skal fortsat lytte til hinanden, være empatiske og kærlige og sige fra. For en dag skal vi dø. Men alle andre dage skal vi huske at leve og være til i nuet. Og som der så smukt står i Momo: *Tid er liv, og livet bor i hjertet. Og ethvert menneske har sin tid. Og kun så længe den virkelig er hans eller hendes, er den levende.* Husk det.

Om lidt er I ude af døren, og så er der risiko for, at I mister orienteringen og føler jer som en vildfaren kugle i en tunet pinballmaskine uden fundament og uden retning. Perioder hvor tiden og livet alligevel forsvinder til grå herrer og tidstyre, hvor I savner fællesskabet og et fast fundament at stå på. Sådan har jeg haft det mange gange i mit liv – særligt i livets overgange. Og det fører mig til det andet eventyr, og det andet af talens forbilleder, som også har givet mig håb og får mig til at føle mig som en del af et stærkt og tidløst fællesskab – og som virker som et bolværk mod grå herrer og et samfund på speed. Og det er ganske kort tid siden, jeg fandt det fodfæste.

For vi sad alle sammen målløse d. 31. december 2023 og hørte på, at Dronningen frasagde sig tronen. For mig, der kun har oplevet nytårstaler med Dronning Margrethe, var det chokerende. Jeg græd sgu. Og skammede mig lidt bagefter. For jeg har aldrig været jubelroyalist eller tænkt dybere over kongehuset – ud over at jeg havde ondt af Kronprins Frederik, som gennem hele sit unge liv åbent fortalte, at han ikke drømte om at blive konge. At det var en forbandet skæbne, han ikke ønskede.

Men BANG! Så stod han der på balkonen og blev udråbt som Danmarks konge. Det år I bliv studenter! Det satte sig dybt i mig, og mit indre mentale Sixtus-batteri afgav også en inderlig og respektfuld salut for den mand, da jeg først begyndte at læse om ham i diverse biografier. Og jeg må æde min trang til mistro over for privilegerede og mytiske kongehuse, for de mennesker har ikke haft noget valg, men de gør det så godt alligevel. Kong Frederik fremstår gennemsympatisk og autentisk, og han har nu taget skæbnen på sig ud fra sin mormors devise: *Man kan hvad man skal.* Han fortæller selv om sin egen rejse

og erkendelse: *"Jeg er nu engang det menneske, jeg er. Det vil jeg også bestræbe mig på at udfolde som konge af Danmark"*. Det er ikke en enevoldskonges ord, det er et menneskes. Jeg er fan af vores menneskekonge!

Som Jens Andersen så smukt skriver i biografien "Under Bjælken", så er *"Kongehuset, hvad det betyder i vores bevidsthed. Intet andet. Men det er som bekendt også meget. Vi har et eventyr i Grundloven og på statsbudgettet."* Det er så sandt, for Kongehuset binder os sammen på tværs af generationer og alle mulige skel i det her land, hvor mange fællesskaber og samhørighed er blevet smadret af *de grå herrer*.

Jeg vil godt dvæle ved Kong Frederiks kongeord, som I nok alle har hørt om, men måske ikke har fået udfoldet. *Forbundne, forpligtet, for Kongeriget Danmark*. Det går lige i solar plexus på mig og har gjort mig bevidst om, at vi er en del af noget større - af en fælles historie og kultur, som går over 1000 år tilbage. Danmarks og vores kollektive bevidsthed og sjæl. De ord får min egen kroniske følelse af ensomhed til at forvitre lidt og gør mig stolt. Hans kongeord, som gælder os alle, får mig til at trække en lige linje til kærligheden, omsorgen, Momo og til det vi har sammen her på Nyborg Gymnasium. Til vores menneskesyn og til hele Danmark. De kongeord skal I have med ud i verden og huske, når livet nogle gange føles uoverskueligt og uden fundament.

Som Kongen siger, så er vi alle forbundne med hinanden. Det er et udtryk for, at vi som mennesker holder sammen og har brug for hinanden. Forbundne knytter hver og en af os til noget større end os selv. For vi er stærkere i fællesskab og forbundet over tid til en fælles historie og kultur. Og som kongen skriver, så har *"vi behov for at høre til og være knyttet til andre"* og vi skal gøre alt, hvad vi kan, for at sætte os ind i andres liv og ståsteder med fordomsfrihed, dialog og nysgerrighed. Som Kongen siger: *"Jeg har altid haft lyst til at møde mennesker forudsætningsløst og titelløst. Skrælle de ydre former og regler af, så kun det, der binder os sammen som mennesker står tilbage"*.

Forbundetheden betyder også, at vi altid skal tage vare på andre og hjælpe dem i nød. Da jeg læste det, så tænkte jeg på Løgstrups etiske fordring, som givetvis er den mest citerede sætning i verdenshistorien. Men de færreste har hørt de næste linjer, som jeg også tager med her. Den lyder sådan her: *"Den enkelte har aldrig med et andet menneske at gøre, uden at han holder noget af dets liv i sin hånd. Det kan være meget lidt, en forbigående stemning, en oplagthed, man får til at*

visne, eller som man vækker, en lede man uddyber eller hæver. Men det kan også være forfærdende meget, så det simpelthen står til den enkelte, om den andens liv lykkes eller ej." Det er den uselviske næstekærligheds budskab og en understregning af, at vi kan ændre liv – ved at være der eller ikke være der. Så husk at stige af æslet og gå ikke bare forbi, når der ligger nødstedte i vejsiden - og ikke kun på vejen mellem Jerusalem og Jeriko. Alle steder på jeres vej gennem livet. Som en klog mand nemlig har sagt, så er det livsfarligt at leve på denne jord, ikke på grund af de mennesker der er onde, men på grund af de mennesker, som forholder sig passivt. Husk den omsorg, som I har vist for hinanden hele vejen her.

Vi er også forpligtet. Forpligtet til at bruge vores evner og bidrage til samfundet. Som kongen skriver, så skal vi *"takke de mange danskere, der loyalt og uden at gøre væsen af sig hver eneste dag gør deres pligt og bidrager til samfundet"*. Han kalder dem hverdagens helte, for deres pligtfølelse og loyalitet er med til at kitte Danmark sammen og værne om det liv og det fællesskab, som Danmark kan tilbyde. Som kongen skriver, så er forpligtigelse et begreb, som er under pres, måske også lidt glemt. Han opfordrer os til, at vi spørger: *"Hvad kan jeg gøre for jer?"* fremfor *"Hvad kan I gøre for mig?"*.

Og endelig så siger Kongen klart, at vi skal være stolte. Af kongeriget Danmark og af os selv. Han siger sådan her: *"Vi danskere må gerne mene, vi er noget. Vi må godt tro på os selv og syne af noget, for vi kan noget og vi er noget!"* Man må gerne være stolt over sit samfund, sin skole, sit arbejde og sit liv. Man må gerne være "kaldet" til det man laver – det er næsten blevet tabu i dag, fordi det forbindes med det grænseløse arbejde. Jeg går ikke *bare* på arbejde hver dag, og I går ikke *bare* i skole – og det hele er ikke bare leverpostej og så hjem til Netflix eller græsplænen. Vi er en del af noget større – bare nogle gange. Jeg plejer at bruge historien om de tre stenhuggere i middelalderen, som sidder og hugger sten. Den første fortæller, at han hugger sten, så han kan få løn til sin familie, den anden hugger sten for at blive en dygtigere stenhugger, og den tredje udbryder: *Jeg bygger en katedral!* Han arbejder for et højere formål, som fylder ham med glæde og mening.

Sådan har jeg det, når jeg kommer på arbejde og møder jer, så bygger jeg en katedral – også på de grå lortemandage. Sådan håber jeg også, I vil have det i jeres fremtidige liv. Vær stolte af jer selv og det her fantastiske kongerige, og husk at bygge katedraler i ny og næ!

Jeg ved godt mange af jer måske tænker, at jeg har lydt som en gammel, træt og gråskægget præst, men jeg håber virkelig, at I vil huske Frederiks Kongeord, fordi de er vigtige for vores samfund. Så vigtige, at I skal have dem med på vejen herfra som studentergave. Og jeg ved godt, I ikke læser dem i morgen. Men når I rammer august, og den faste rutine og livet som det var, ikke er mere, så lyt til vores Konge – og husk at I altid vil være NG'ere, og at I kan noget helt særligt. Og jeg ved også godt, at den her dimissionstale ikke har besunget herrerne i ånders rige eller citeret store prisbelønnede forfattere. I har fået eventyr om den lille pige og menneskekongen og kongerøgelse i stedet. Det er eventyr med vigtige værdier, som I er bærere af og har udlevet i jeres tid på Nyborg Gymnasium.

Jeg har en urokkelig tro på, at det hele nok skal gå, når vi kan sende så hele og ufatteligt dejlige mennesker som jer ud i verden - og på eventyr. En verden som lige nu er ramt af mørke, konflikter og tragedier som skygger for glæden. Men jeg tror, I kan flytte bjerge, og jeg tror, I kan sætte mørket tilbage i mørket og skyggen ind i skyggen. Jeg tror på jer!

I har livet foran jer, og I glæder jer til at komme væk herfra. ”*For nu tændes himlens dybe glød og natten kommer fløjlsblød.*” I nat bliver det sommer! Husk nu, at kærlighed kan flytte bjerge, og omsorg kan flytte mennesker. Husk at lytte til hinanden og bekæmp de grå herrers tidstyranni. Husk, at vi altid er forbundne og forpligtet af hinanden. Husk, at en dag skal vi dø, men alle andre dage skal vi leve.

Husk de værdier og menneskesynet fra Nyborg Gymnasium - og vær stolte af jer selv! Jeg er så stolt af jer, og jeg elsker jer ubetinget. Med de ord vil jeg dimittere min sidste årgang fra Nyborg Gymnasium. Årgang 2024.

Og nu skal vi selvfølgelig høre Love Shops smukke ”En nat bliver det sommer”, som bliver spillet og sunget af Frederik og Hans.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Translokations-/dimissionstale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/henrik-vestergaard-stokholms-translokationstale-2024>